

jakmile na jeho straně je zjištěno zavinění ve smyslu §u 335 tr. zák. Neboť ani zavinění osob druhých (rozsudek nevylučuje však zavinění P-ovo i B-ovo) nepřerušovalo by příčinné souvislosti mezi opomenutím obžalovaného a úrazem, poněvadž k trestnosti podle §u 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal jen činěním neb opomenutím obžalovaného. Stačí naopak, že mezi výsledkem a jednáním neb opomenutím je vůbec příčinná souvislost a že obžalovaný vyvolal byť i jen jednu z podmínek, které měly v zápětí neštěstí. V důsledku této zásady nevylučovalo by trestní zodpovědnost obžalovaného ani spoluzavinění poškozeného dělníka R., o němž obžalovaný sám doznal, že byl dělníkem neobratným, což mělo obžalovaného nutkati k tím větší opatrnosti. Právní posouzení věci nalézacím soudem odpovídá jak stavu věci tak i zákonu.

Neúplnost rozsudku ve výroku o rozhodných skutečnostech, jež by rozsudek s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. činila zmatečným, nelze shledati v tom, že se nalézací soud v rozhodovacích důvodech rozsudku výslovně nezabýval subjektivní stránkou skutkové podstaty trestného činu, jímž byl stěžovatel uznán vinným. Neboť, jak již shora bylo dolíčeno, stačí ku skutkové podstatě přečinu dle §§ů 335, 337 tr. zák. po stránce subjektivní, mohl-li vinník nahlédnouti, že jeho jednání (opomenutí) jest způsobilé, přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro lidský život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost. Kdežto při deliktech dolosných a při deliktech vědomé viny jest třeba zjistiti vnitřní duševní stav, totiž že úmysl pachatelův přímo nebo nepřímě směřoval k trestnému výsledku, pokud se týče, že si aspoň uvědomil možnost tohoto výsledku, ač ho nechtěl, odpadá tato nutnost při oněch deliktech, kde, jako v tomto případě, k přičítání viny stačí culpa nevědomá. Zde jest rozhodujícím pouze zjištění, že si pachatel neopatrnosti svého jednání neb opomenutí a nebezpečí z toho hrozícího vědom býti mohl a měl dle okolností, naznačených §em 335 tr. zák. V tomto směru jsou zjištění rozsudku dostačující. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1535.

Srážka dvou neosvětlených kol (§ 335 tr. zák.).

Pachatele neomlouvá, že také poškozený jednal neopatrně a tím svůj úraz spoluzavinil. I tu pachatel, chce-li býti účasten promlčení (§ 531 tr. zák.), musí nahraditi škodu dříve, než bylo soudem o věci rozhodnuto, a to bez ohledu na případné nároky vlastní a bez ohledu na to, žádal-li za to poškozený čili nic.

Není překročením obžaloby (§ 281 čís. 8 tr. ř.), byl-li pachatel odsouzen pro přešůpek §u 335 tr. zák., ačkoliv obžaloba zněla na zločin podle §§ů 152, 155 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. března 1924, Kr I 347/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci

Králové ze dne 20. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-
stupkem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné
z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že zde není u obžalovaného trestného zavinění ani po stránce objektivní ani subjektivní. Úraz si prý zavinil Josef N. sám tím, že jel neopatrně na neosvětleném kole. Obžalovaný jest opatrným jezdcem, znal cestu, nepotřeboval světla a nemohl předvídati, že se náhle zamračí a setmí a že elektrické osvětlení v obci vypoví službu. Není prý zde příčinné spojitosti mezi jednáním obžalovaného a úrazem. Stížnost není odůvodněna. Dle policejních předpisů, všeobecně známých, musí býti vozidla všeho druhu, tedy také kola, jede-li se na nich po veřejných silnicích za večerní a noční doby v zájmu bezpečnosti osob i majetku náležitě osvětlena. Jest zjištěno, že obžalovaný jel dne 28. října 1922 večer na kole neosvětleném obcí S. tak neopatrně, že se prudce srazil s jiným jezdcem, proti němu jedoucím na kole, které rovněž nebylo osvětleno, a že mu silným nárazem způsobil těžké poranění. Obžalovaného nemůže omlouvat, že také poškozený jednal neopatrně a tím svůj úraz spoluzavinil. Jest za to míti, že nemuselo ke srážce dojít, kdyby byl aspoň jeden z nich (tedy aspoň obžalovaný) své kolo osvětlil a proti jedoucímu N-ému se vyhnul. Je tudíž dána příčinná spojitost mezi jeho neopatrným jednáním, pokud se týče opomenutím a mezi úrazem tím spíše, že spoluzavinění poškozeného jí nevylučuje. Rovněž tak nemohou obžalovaného omlouvat okolnosti — v rozsudku ostatně nezjištěné — že se setmělo neobyčejně brzy a že elektrické osvětlení v obci nahodile selhalo, poněvadž tyto okolnosti tím spíše ho měly nutiti k tomu, by dbal platných policejních předpisů, kolo osvětlil a jel opatrně. Po stránce subjektivní zjišťuje soud v rozsudečném výroku, že obžalovaný (nehledě k vydaným předpisům o osvětlování vozidel) již dle přirozených následků svého neopatrného jednání mohl seznati, že jím může způsobiti nebezpečí, v §u 335 tr. zák. uvedená. Jsou zde tudíž dány všechny náležitosti skutkové podstaty tohoto deliktu a odsuzující výrok jest odůvodněn.

Dle čís. 9 b) §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že první soud nesprávně vyložil zákon výrokem, že není splněna podmínka promlčení, uvedená v §u 531 b) tr. zák. Stížnost má za to, že náhradu škody jako podmínku promlčení stanoví zákon pouze u deliktů, spáchaných ze ziskuchtivosti nebo záležejících z úmyslného způsobení škody. V tomto případě náhrady škody N. nežádal a není ani jisto, zda mu přísluší náhradní nárok, poněvadž i obžalovaný utrpěl úraz a lze tvrditi, že se vzájemné nároky obou stran vyrovnaly. Stížnost jest na omylu; zákon nařizuje, by obžalovaný, chce-li býti účasten promlčení, dal náhradu, t. j. nahradil škodu, která z jeho trestného činu vzešla, pokud to jeho povaha dopouští. Podle povahy věci jest však náhrada škody možna nejen u deliktů, jež uvádí stížnost, nýbrž i u takových, které mají za následek ublížení na těle a zdraví atd. V tomto případě bylo bezprostředním ná-

sledkem deliktu těžké, životu nebezpečné ublížení na těle, vyžadující lékařského ošetření a spojené pravděpodobně s trvalou nezpůsobilostí k povolání. V každém případě utrpěl jím N. skutečnou škodu, kterou by byl musel obžalovaný (chtěl-li býti účasten dobrodiní promlčení) dle svých sil nahraditi dříve, než bylo o věci rozhodnuto prvním soudem, a to bez ohledu na případné vzájemné nároky vlastní a bez ohledu na to, žádal-li za to poškozený čili nic. Poněvadž se tak nestalo, uznal správně prvý soud, že není splněn předpoklad odstavce b) Šu 531 tr. zák. a že promlčení nenastalo.

Námítka uplatňovaná s hlediska čís. 9 c) (správně 8) Šu 281 tr. ř., že prvý soud překročil obžalobu, odsoudiv obžalovaného pro pře-
stupek Šu 335 tr. zák., ačkoliv obžaloba zněla na zločin podle §§ů 152, 155 b) tr. zák., není rovněž odůvodněna. Předmětem obžaloby jest žalobní čin, nikoli jeho právní kvalifikace. Poněvadž již v obžalobě jest věc vylíčena tak, že obžalovaný i N. jeli na kolech (neosvětlených) a ve tmě se srazili, a že N. při srážce utrpěl těžký úraz, nebylo překážky, by soud — který má co do právního posouzení skutečností žalobních úplnou volnost — nepodřadil — jak dopouští § 262 tr. ř. — skutek pod jiný trestní zákon než učinila obžaloba. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1536.

Trestnost vylučující důvod neodolatelného donucení (§ 2 písm. g) tr. zák.) předpokládá, že pachatel jest duševně normálním.

Pouhý psychopatický stav neomlouvá spáchání zločinu podle Šu 129 I b) tr. zák., leč by měl v zápětí aspoň na čas přičetnost vylučující duševní poruchu.

(Rozh. ze dne 8. března 1924, Kr I 375/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 14. března 1923, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle Šu 129 I b) tr. zák. a pro přešupek podle Šu 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud dovolává se věcně zmatku dle Šu 281 čís. 9 b) tr. ř., tvrdíc, že nalézací soud neprávem pokládal za splněny podmínky stavu neodolatelného donucení ve smyslu Šu 2 písm. g) tr. zák. Rozsudek zjišťuje jednak, že obžalovaný jest osobou duševně normální, a že činů za vinu mu kladených nespáchal ve stavu poruchy duševní, na straně druhé má za prokázáno, že obžalovaný jednal ve stavu neodolatelného donucení, jelikož mu schází mravní síla, by mohl odporovati svému perversnímu pohlavnímu pudu, který směřoval výlučně k nepřírozenému ukojení, takže ovládnutí tohoto pudu bylo